

Петя Дубарова

Нощ

Отпускат клоните зелени длани
и близва ме спокойна синя хлад.
Излива нощ от своите герани
най-синия, най-тъмния си цвят.

И двама вятъра над мен се срещат,
сборичкват се съвсем като петли,
че чувам ги, едва ли се досещат,
жужат като разсърдени пчели.

Но не след дълго те се помиряват
и всеки скрива се в дома си тих,
предсънна песен къщите запяват
и спира недовършения стих.

Отпуска се спокойно и морето
в леглото си от пясък като в кош.
Единствено остава си небето,
разбудено над мен, и ден, и нощ.

КРАЙ

© Петя Дубарова

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6061>]